рис твоїх до шкла не завернути

це відбиток а життя тонке

у скутарі крику гони скель

чути а не видко – і не чути

міниться парує (шелест шкла)

трав'яніє тихий подих шкіри

я збирався жити кличу звіра

шелестить – а то земля прийшла